

NÁŠ DOMOV

Ročník 23/2006

Číslo 3-4 / 82-83

Náš úvodník:

ČLOVEK V TIESNI

Na našej ceste životom sme nikdy nebývali sami. V útlom veku stáli nad nami ako strážni anjeli rodičia a učili nás urobiť nielen prvé kroky, poznávať veci, ale aj odhaľovať zákonitosti diania a objavovať vzťahy medzi ľuďmi. Naučili sme sa rozoznávať dobré od zlého, neskôr nájsť si životný cieľ a tým aj zmysel života a prekonávať drobné i vážne úskalia v živote. Potom prišla škola, priatelia a spoločnosť.

Mnohí z nás stále zostali deťmi: dajú si totiž aj ďalej radiť a riadiť sa radami.

Mnohí však akoby príliš zavčasu zmúdreli a z hĺb ich srdca vystúpilo akési (predčasné) sebavedomie a povedali si, že „majú svoj rozum“. Konajú často svojhlavo.

V teórii informácií sa hovorí, že pri šírení informácií fungujú trojaké bariéry. Jedni informácie (rady) prepúšťajú dovnútra, transformujú si ich a podľa nich žijú. Druhá informácie prijímu a ponechajú si ich, ale podľa nich nepostupujú. Získavajú poznatky a možno s pocitom viny idú svojou cestou. Hovoria: som len hriešny človek. Hrešia a budú hrešiť ďalej. Hrešia proti svojmu zdraviu, zásadám správneho konania, proti dobrým mravom a vzťahom k ľuďom, oľutujú to občas a ďalej hrešia. A tí tretí informácie zásadne odmietajú. Ich vedomie je bariérou, múrom, z ktorého rady sa odrážajú ako loptička. Keď ide napr. o radu vo veci fajčenia, či alkoholizmu, hovoria: Aj fajčili (pili) a zomreli, aj nefajčili (pili) a zomreli. Iste. Otázkou je Kedy a ako. Varovanie na krabíčke cigariet je pre nich hlúposťou.

Často však neide len o „nevinné“ fajčenie. Ide aj o spôsob života: o honbu za majetkom, luxusným bývaním nad vlastné možnosti, prehnaný poriadok v dome a podobne, kedy už človek ani ľudsky nežije. Vždy sa za niečím naháňa. Stáva sa otrokom svojich cieľov.

Pri nezriadenom živote sa vždy dostávajú zlé následky. Vtedy, keď je už zle, keď človek stratí zdravie, teplo rodiny, spoločenské postavenie a dobré meno, je už neskoro naprávať pokazené. Konečným dôsledkom je nešťastie, niekedy aj smrť.

Najhoršie je, ak takýto život sa stáva príkladom pre mladých, ktorých príklady radi nasledujú.

Človek, ktorý neprijíma rady druhých ostáva sám. Neverí nikomu. Uzavrie sa do seba. Nemá ani priateľov, iba ak pochlebovačov. A to je to najhoršie: samota medzi ľuďmi.

Každá rada by sa teda mala dostať do srdca človeka. V psychológii tomu hovoríme zvnútorňovanie. Zápas o to, aby sa úsilie o dobro stalo vlastnosťou vnútra každého človeka vedie nielen rodina, škola a spoločnosť, ktoré človeka usmerňujú, ale aj kultúra (cirkev, kniha, tlač,

televízia a rozhlas), po ktorých každý, kto chce byť čoko-nalejší a šťastnejší, sám. Potom už záleží len od toho, či naozaj chce byť. Či si nepostavil nielen voči radám, ale aj dobrým príkladom iných ľudí bariéru.

Aj Náš domov chcel počas svojich 23 ročníkov pomôcť našim ľuďom zlepšiť svoj vedomostný, a tým aj intelektuálny kredit a nájsť cestou k šťastiu

Ďakujeme Vám za dlhoročné porozumenie. Prajeme Vám to drobné šťastie (ako opak smoly) a šťastie vnútorné (šťastie srdca) nielen k Vianociam, ale aj do ďalších rokov.

BYŤ DOBRÝM RODIČOM JE NIELEN POVINNOSŤ, ALE AJ ČESŤ

Aj keď sa hovorí o rovnosti muža a ženy, nikdy to nebude pravda. Nerovnosť muža a ženy vyplýva nielen z ich biologických a fyziologických vlastností, ale aj z historického vývoja ich funkcie. Kým muž od nepamäti zabezpečoval bývanie, bezpečnosť, potravu a neskôr aj finančné krytie nákladov rodiny, žena dávala a dáva život deťom, šatí ich a pripravuje im jedlo, učí ich ľudskej (materinskej) reči, vychováva ich k životným návykom a každodennému správaniu sa.

V súvislosti s modernizáciou života, zmenšovaním povinností mužov v materiálnej oblasti, sa uvoľnil ich časový fond a vznikla ich povinnosť podieľať sa na výchove detí. Deti sa tým vymykajú spod výlučného vplyvu matky. Aj napriek tomu matka zostane základným výchovným činiteľom. Istý mysliteľ povedal: Národ je taký, ako sú matky.

Je však tragédiou rodiny, ak v nej rodičia zlyhávajú. Najmä pri organizovaní využitia voľného času detí. Ešte horšie je, ak nie sú im príkladom, alebo ak sú zlým príkladom. Ak sa v rodine nevytvorí čas na rozhovory o problémoch rodiny, atmosféra dôvery a lásky. Tam, kde toto chýba, deti odchádzajú z domu na ulicu a do krčiem a spolu s inými „vyhnancami“ často nezmyselne trávia čas rečami o ničom, s pestovaním zlovykov.

Či chceme, alebo nie, musíme sa sami i mladých naučiť rozumne využívať život. Život je najkrajší dar, ktorý sme dostali. Ak to neurobíme, aj mladí budú žiť „len tak“.

Predovšetkým pôjde o pomoc mladých v domácnosti, potom o rozvoj istej záujmovej činnosti a duševné zdokonaľovanie sa.

V program rozvoja ľudstva nie je len materiálne blaho. Aj duchovné. Bez neho sa stane materiálne blaho dôvodom na sebecko, honbu za majetkom, krádeže a vraždy. Je pekné, keď máme krásny dom, peknú a čistú domácnosť, slušne vyzerajúcich členov rodiny. No ešte krajšie je, ak deti sú dobré, usilovné, skromné a pri tom rozvíjajú svoj talent a dušu. Vždy, keď idem okolo pekného domu sa pýtam, či sú tam aj dobré a pekné deti, či sa náhodou netúlajú, alebo ak sú staršie či nesedia v krčme a otec a matka nechrú ako otroci. Darma sa budeme robiť dobrými kresťanmi a usilovať o nebo po smrti, ak v našich rodinách nebude ľudské teplo, nebo na tejto zemi, ak muži, či mladí budú utekať z domu a teplo hľadať inde. Ak ho nenájdu doma, nenájdu ho inde!

POČIATKY SLOVENSKEJ ŠTÁTNOTI A PRVÁ ORGANIZÁCIA CIRKVI U NÁS

Z dejepisu vieme, že Samo na obranu pred Avarmi, ktorí prišli do Podunajskej nížiny zjednotil slovenské kniežatstvá a sám sa stal kráľom takéhoto celistvého štátneho útvaru. Jeho sídlom bol Vogastiburg (Bratislava). Jeho kráľovstvo existovalo 35 rokov (623-658) a po jeho smrti sa rozpadlo na malé kmeňové kniežatstvá. Ich zoznam a kde sa nachádzali, nepoznáme. Je isté, že Avari ich opäť napádali a drancovali. Roku 796 boli vojskami Karola Veľkého a slovenských kniežat porazení a splynuli so Slovenmi a neskôr Maďarmi. Po roku 822 už nikto nevedel a nepísal o Avaroch.

Neskôr, uprostred 9. storočia na Morave existovalo kniežatstvo Mojmir, na Slovensku kniežatstvo Pribinu, v Panónii kniežatstvo Kocefa.

Do tých čias sa udržiavanie a rozširovanie kresťanstva zabezpečovalo misijnou činnosťou. V dokumentoch sa spomína misionár mních Amandus, Alhaim z Yorku, aquilejský kňaz, írsko-škótski mnísi. Misijná činnosť bola usmerňovaná z Bavorska a po roku 798, keď bola založená samostatná bavorská cirkevná provincia zo Salzburgu. Misionári zo salzburgského arcibiskupstva pôsobili aj v Nitre a roku 828, keď arcibiskup Adalrák sprevádzal bavorského kráľa Ľudovíta Nemca na výprave proti bulharskému chánovi, zastavili sa v Nitre, kde vysvätil kostol a pokrstil Pribinu. Podobne pôsobili mnísi v kniežatstve Mojmir u moravských Slovenov (Slovákov). Keď Mojmir vyhnan Pribinu z Nitry a zjednotil Moravu a Nitriansko do jedného štátneho útvaru, kresťanstvo tu už bolo hlboko zakorenené.

No nástupca Mojmir kráľ Rastislav videl, že pôsobenie cudzích kňazov je málo účinné, že im ľud nerozumie (a robia politiku v prospech Nemcov), požiadal východorímskeho (byzantského) cisára o učiteľov, ktorým by ľud rozumel a ten im poslal bratov Konštantína a Metoda. Títo k nám prišli roku 863. Oni rozšírili organizáciu cirkvi, zaviedli bohoslužby v staroslovenskom jazyku, vyškolil kňazov. Metod sa stal arcibiskupom a po ňom Gorazd. Pôsobenie solúnskych bratov prinieslo svoj efekt. Kráľ Rastislav svojimi návrhmi a solúnski bratia, najmä Metod svojím účinkovaním predstihli dobu o 1100 rokov. Až II. vatikánsky koncil uzákonil bohoslužby v národnom jazyku. Cirkvi príliš dlho trvalo, kým pochopila to, čo kráľ Rastislav a solúnski bratia už roku 863.

Z politických dôvodov, aby sa nestratil vplyv Franskej ríše na Strednú Európu, intrigoval proti Metodovi biskup Viching. Aj napriek tomu, že po smrti Metoda r. 885 boli jeho žiaci vyhnaní a slovenské bohoslužby zrušené, cirkevná organizácia ostala zachovaná.

Roku 900, po smrti kráľa Svätopluka, za Mojmir II. bol vysvätený nový arcibiskup (asi Gorazd) a traja biskupi.

Keď roku 907 po bitke východofranského kráľovstva Bavorov a Slovenov s Maďarmi pri Prešporke (Bratislave) zanikla Veľkomoravská ríša a Morava pripadla českému

kráľovi a Slovensko Uhorsku, fakticky nastalo bezvládie. Štátna moc prešla do rúk veľmožov, od ktorých pri boji o trón záviselo, kto bude uhorským kráľom. Po čase sa na dobu 10. a 11. storočia zo Slovenska stalo samostatné údelné kniežatstvo pre kráľovských synov a budúcich uhorských panovníkov. Vlastnil ho Arpádov syn Ulló, Taksovho syna (Arpádovho vnuka) Tevel, potom Takšoň, po ňom Takšoňov syn Michal (mladší brat uhorského kniežaťa Gejzu), ďalej vdova Adelaida, jej a Michalov syn Ladislav Lysý, Štefan (svätý). Po Štefanovi opäť Ladislav Lysý, ďalej jeho brat Vazul, Šebeš, Samuel Aba, Bohuslav, opäť Samuel Aba (1042), Belo I, Belov syn Gejza, Ladislav I., Lampert, Almoš. To boli slovenské kniežatá.

Roku 1098 skončila za vlády Gejzovho syna kráľa Kolomana existencia nitrianskeho údelného kniežatstva. Za vlády Štefana II. (1116-31) stratilo Slovensko (Uhorsko) územie medzi Bielymi Karpatmi a Moravou a jeho prítokom Olšava a stalo sa súčasťou českého kráľovstva a postupne sa začalo počesťovať.

O cirkevnej organizácii tých čias vieme málo. Je možné, že nitrianske biskupstvo fungovalo naďalej. Ako biskup sa spomína sv. Bystrík (umučený r. 1047), Gerváz (r. 1115).

Hlavným mestom Uhorska sa stal začiatkom 12. storočia Ostrihom. Tu vzniklo aj arcibiskupstvo a Nitra (pre západné Slovensko) a Jäger (aj pre východné Slovensko) sa stali sídlami biskupov. Ale, to je už iná história!

Podľa Národného kalendára

Na aktuálnu tému:

BOL'AVÝ PROBLÉM SVETOVEJ POLITIKY

Za taký považujeme konflikt medzi Izraelom a súčasťou Palestínou.

Ako vlastne vznikol?

Židia po porážke protirímskeho povstania roku 169 emigrovali do rôznych krajín sveta a koncom 19. storočia vzniklo tzv. sionistické hnutie. Jeho cieľom sa stalo: vrátiť Židom ich pôvodnú vlasť – Palestínu (územie medzi riekou Jordán a Stredozemným morom) a vrátiť sa do nej. Na tom sa dohodol r. 1896 Prvý sionistický kongres.

Keď roku 1917 padla Osmanská ríša, do ktorej Palestína patrila, jej územie dostala do správy Veľká Británia. Formou deklarácie sa zaviazala, že tu vytvorí domovinu Židom. Británia vec odkladala 30 rokov a konečne v novembri 1947 bola Palestína rozdelená na židovskú a arabskú časť. Briti v máji 1948 z Palestíny odišli. Na území židovskej časti vyhlásili štát Izrael. Doň začali prichádzať Židia z celého sveta.

V zápätí vtrhli na jeho územie vojská susedných arabských krajín. Židia ich nielenže porazili, ale ešte aj rozšírili územie Izraela so súčasnej podoby. Roku 1949 bolo uzavreté prímerie.

Príliv Židov z celého sveta pokračoval a z územia Izraela utekali Arabi do susedných krajín: Libanonu, Sýrie, Jordánska a pásma Gazy a usídlili sa tu v neľudských podmienkach v utečeneckých táboroch. Žijú tam tak dodnes.

V ďalších troch izraelsko-arabských vojnách Židia vždy zvíťazili.

Židia spravovali nielen územie Izraela, ale aj arabskú Palestínu. Zakladali tam svoje osady. Do nich privádzali odslanenú morskú vodu a neobývané stepné údolia premieňali na poľnohospodársku pôdu. V pásme Gazy ich vzniklo 16 a v arabskej Palestíne 112. Ich cieľom bolo početne rozširovať židovskú komunitu.

V utečeneckých táborech sa formovali bojové skupiny, ktoré sústavné napádali a napádajú Izrael. Pod tlakom verejnej mienky sveta vznikla na území Palestíny samospráva, ktorá vládla a vládne aj nad židovskými osadami na jej území. Jej politika po posledných voľbách a víťazstve hnutia Hamas nad zmierlivejšou Organizáciou na oslobodenie Palestíny dostala agresívnejší charakter. Podporujú ju arabské štáty. Z utečeneckých táborov v južnom Libanone zintenzívnili teroristické akcie do severného Izraela. Odplatou bolo obsadenie tejto časti Libanonu Izraelom

Nakoniec Izrael zlikvidoval židovské osady v pásme Gazy a opevnil hranice s týmto územím. Upevňuje aj východné hranice s Palestínou (budovaním múru).

Palestínska samospráva neuznáva štát Izrael a považuje ho za cudzí štátny útvar na vlastnom území, ktoré Arabi obývali takmer 1800 rokov.

Do palestínskej správy patrí aj najstaršie mesto sveta biblické Jericho, Betlehem, územie Samárie a časť Judska. Samospráva rešpektuje práva kresťanov navštevovať Jeruzalem a blízky Betlehem. Odmietajú však zmierenie a usilujú o likvidáciu štátu Izrael.

Tento nevyriešený problém je sústavne zdrojom napätia a utrpenia jednak Židov jednak Arabov.

Bude raz vo Svätej zemi Židov a kresťanov mier?
 Podľa časopisu Slovo.

Ešte raz

O L'UDSKEJ BUŇKE

Zopakujeme si, čo vieme zo školy!

Naše telo sa skladá z buniek. Všetky buňky nie sú tvarové a funkčne rovnaké. Ich súbor tvorí vždy tkanivá a rôzne tkanivá tvoria orgány a tie zas sústavy: opornú, svalovú, zažívaciú, dýchaciú, cievnú, vylučovacíú a rozmnožovacíú.

Buňka predstavuje malý svet s tzv. organelmi, ktoré zabezpečujú prijímanie potravy, dýchanie (okysličovanie), vylučovanie, rast a rozmnožovanie.

A teraz niečo navyše!

Buňky majú aj svojich nepriateľov! Sú to tzv. voľné radikály. Každý atóm prvku sa skladá z jadra a 2 párových elektrónov, ktoré obiehajú okolo neho. Ak sa stane,

že v niektorom atóme jeden elektrón chýba, snaží sa ho získať z druhého atómu, ktorý rozbije a ten zas, aby nemal nepárový elektrón rozbije druhý a proces ďalej pokračuje. Telo potrebuje aj voľné radikály, ale ak sa premnožia, potom zaútočia na bunky hociktorého tkaniva a tam môže začať jeho bujnenie, nádor.

Vznik voľných radikálov v tele môže vyvolať žiarenie (slnečné, rádioaktívne, roentgenové, elektromagnetické), drogy, ťažké kovy, látky zo znečisteného ovzdušia, nedostatok kyslíka, nikotín, alkohol, lieky. Preto by človek nemal do tela vnášať tieto látky. Mal by sa snažiť udržiavať okolo seba a v sebe prirodzené prostredie.

Buňky nášho tela sa vedia proti tomu aj brániť a voľné radikály ničiť. Tomuto účelu slúžia enzýmy, ochranné látky, chlorofyl, vitamíny.

Dodávajú ich neuvarené (surové) potraviny, najmä zelenina, orechy, semená, obiloviny. Mali by sme venovať viac miesta v našom jedálničku a viac peňazí. Tomuto procesu bránia živočíšne tuky, červené mäso, vajcia. Mali by sme ich užívať s mierou. Vraví sa: všetkého moc škodí.

Ľudia si myslia, že je dobré telu dodávať enzýmy, ochranné látky a vitamíny hotové, v tabletkách. To nie je pravda! Zapamätajte si: telo si tieto látky musí vytvoriť samo: Za tým účelom musí človek konzumovať veľa zeleniny, ovocia (čerstvého a najmä sušeného), semien, obilovín. A k tomu si dopriať dosť pohybu na čerstvom vzduchu a telo obohacovať kyslíkom, aby dodávané potraviny mohlo spaľovať.

Takto je možné organizmus čistiť a dožiť sa vysokého veku.

Naše telo je obrovské chemické laboratórium. Pracuje s tým, čo do jeho procesov dodávame, berie si to, čo potrebuje a to, čo mu škodí nemusí spracovať a môže onemocnieť.

Porozmýšľajme o tom trošku!

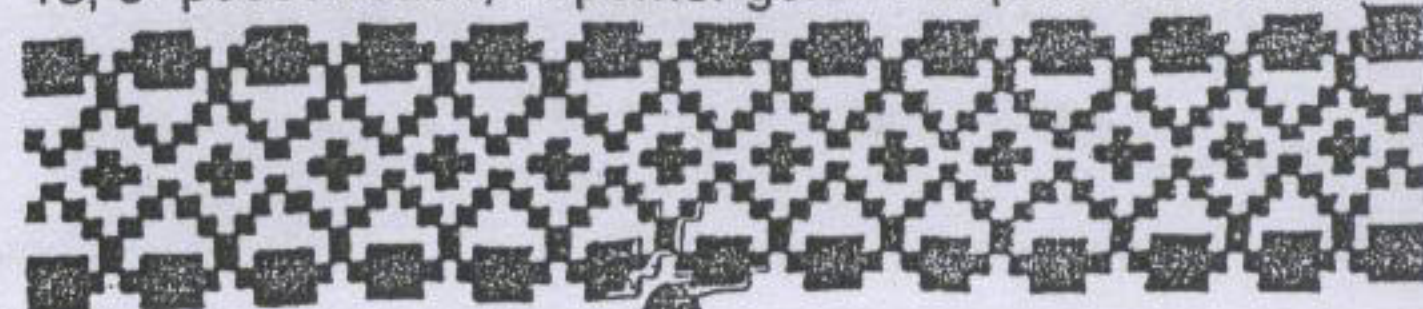
Podľa knihy Dr. Igora Bukovského:
 Hľadá sa zdravý človek

AKÉ BOLO UMIESTNENIE NAŠICH FUTBALISTOV V TABUĽKE III.A TRIEDY V JESENNEJ SÚŤAŽI

	1	2	3	4	5	6	7
Komjatná	9	8	0	1	50:9	24	12:00
L. Revúce	9	8	0	1	34:11	24	5:2
Hrboltová	9	7	0	1	27:17	21	3:1
Ivachnová	9	6	0	3	26:x	18	3:0
Biely Potok	9	5	0	4	26:11	15	1:4
Gôtovaný	9	3	0	6	13:20	9	2:1
Kalameny	9	3	0	6	11:18	9	3:1
L. Trnovec	9	2	0	7	10:27	6	4:14
Lúčky	9	2	0	7	11:50	6	5:4
L. Osada	9	1	0	8	14:38	3	—

38:14

1-počet odohraných zápasov, 2- počet vyhratých zápasov, 3- počet remíz, 4- počet prehratých zápasov, 5- skóre, 6- počet bodov, 7: pomer gólov v zápase s L.Osadou

Osadské rody:

ŤUPEKOVSKÝ ROD

Ťupekovci sa v Liptovskej Osade objavili koncom 18. storočia. Vtedy sa ako rodičia spomínajú Matej, Andrej, Adam, Juraj a Ján (s prírmením Boroška). Matej a Andrej mali malé rodiny, len s dievčatami, ktoré sa vydali a tak nemali pokračovateľov. Podobne možno hodnotiť Juraja, ktorému jeden syn zomrel, ďalej mal len samé dievčatá a nakoniec Adama. Tento sa síce oženil, no tiež mal len dievčatá a tak aj jeho rodina vyhynula po meči.

Ale aj osudy Matúša a Jána boli podobné, hoci mali početné rodiny. Matúš mal 7 a Ján 9 detí. Niektorí z ich synov mali tiež viacdetné rodiny, ale aj pre tie boli príznačné dievčatá, ktoré sa povydávali a synovia, ktorí síce uzavreli manželstvá, ale buď boli bezdetní, alebo tiež skončili dievkami.

A tak ostal jedine Adam ml., ktorý si vzal Zuzanu Šimkovú-Gregorovú. Mal síce len 4 deti, dve dcéry a dvoch synov: Jána a Štefana. Synovia sa stali zakladateľmi dvoch vetiev Ťupekovského rodu.

Ján mal troch synov: Jána, Michala, Ondreja. Všetci mali mnoho detí.

Ján Ťupek ml. mal Jána, Štefana a Gregora, Michal len Cyrila a Ondrej Ondreja. Týchto 5 synov vytvorilo súčasné Ťupekovské rodiny.

Druhý Adamov syn Štefan mal okrem dvoch dcér syna Vincenta, starší ho poznajú ako Fedora. Býval obecným hlásnikom. Jeho dvaja synovia zomreli a dcéry sa vydali do Lúžnej. A tak Štefanova vetva nemala pokračovanie.

o o o

Napriek tomu máme v Liptovskej Osade početnú Ťupekovskú komunitu. Je to komunita, na začiatku ktorej síce stáli mnohí predkovia, no jedine Adam sa pričínil o rozvoj rodu. Potom jeho dvaja synovia, najmä Ján a traja vnuci a 5 pravnikov: Gregor, Ján, Štefan, Cyril a Ondrej. Z ich detí si všetci pamätáme na Tomáša Ťupeka, Evu vydatú Zajacovú, Máriu vydatú za Rudolfa Šiculiaka, Alojziu vydatú za Daniela Šavrtku, Eliáša Ťupeka, Brigitu vydatú za Cyrila Krbaťu, Kristínu vydatú za Rudolfa Kuseina (syn prímarátor mesta Zvolen), Radoslava, Arpáda, Cyrila, Štefana, Emíliu vydatú za Jozefa Fašiangy, Eduarda, Juraja, Emila a Cypriána Ťupekovcov. Žiaľ, takmer všetci už pomreli. Sú tu ich deti, detné deti a Ťupekovské drobizgy. Je to zaujímavý vývoj rodu. V posledných generáciách v niektorých rodinách prevládajú ženy (vo vetve Jána, Štefana a Cyrila) a tie vymierajú po meči, v niektorých (vo vetve Ondreja) zas muži. A tak nositelia mena Ťupek sú väčšinou potomkovia Ondreja Ťupeka.

AKO DOPADLI

VOĽBY ZA STAROSTU A POSLANCOV obecného zastupiteľstva

9. decembra sa konali komunálne voľby. Do volebných zoznamov v L. Osade bolo zapísaných 1284 voličov.

Volieb sa zúčastnilo 768, t.j. 59,8 % voličov. Do volebných urnien odovzdali 746 platných hlasovacích lístkov. Až 24 občanov nevedelo, ako má voliť.

Za starostu mohli voliči dať 1284 hlasov. Odovzdali 750, z toho 58, t.j. 7,7 % za Ing. Metoda Jozefku a 692, t.j. 92,3 % za Ing. Róberta Kuzmu, ktorý sa tým stal starostom.

Za poslancov mohli odovzdať 1284 x 9, t.j. 11 556 hlasov. 746 hlasujúcich občanov mohlo dať 746 x 9, t.j. 6714 hlasov. Každý z nich nevyužil možnosť dať 9 hlasov a tak bolo využité len 4785, t.j. 70,9 % hlasov.

Jednotliví kandidáti dostali takýto počet hlasov:

Marián Šomega	438		
Mgr. Miroslava Šiculiaková	386		
Pavol Kľubica	367		
Pavol Kuna	363		
MVDr. Marián Vierik	351		
Felix Sitko	339		
Iveta Keroňová	336		
Branislav Vierik	281		
Mgr. Jaroslav Ulík	274	3 135	65,9 %
Ing. Juraj Longauer	273		
Ján Broďáni	262	535	11,2 %
Ing. Jaroslav Mrviš	247		
Doc. Dr. Emil Šípka, CSc	204		
Danka Húšťavová	191		
Juraj Veselovský	179		
Ing. Metod Jozefko	161		
Ing. Mirko Nemsila	106	1 088	22,9
spolu		4 758	100,0 %

Za poslancov bolo zvolených prvých 9 kandidátov, za náhradníkov bol zvolený Ing. Juraj Longauer a Ján Broďáni. Ostatní môžu nastúpiť po vypadnutí aspoň troch poslancov.

Oľga Hajdáková

OZNAMY : OZNAMY : OZNAMY : OZNAMY : OZNAMY

V budúcom roku plánujeme kultúrnu časť Nášho domova premeniť na bulletin, ktorý výjde (ak dožijeme) až koncom roka. Vedú ná s k tomu viaceré dôvody:

1. Štvrťročné vydávanie vyžaduje dobre sa obracať, aby sme zaplnili stránky časopisu.
2. Aj keď prosíme potenciálnych autorov, aby nám dali nejaký článok, trvá im to veľmi dlho, kým ho spracujú a musíme ich k tomu naháňať. Nakoniec nedodržia slovo.
3. Tématicky sme sa do istej miery vyčerpali.

Okrem toho sú aj iné dôvody, o ktorých nechceme hovoriť. Preto budeme radšej po celý rok zbierať vhodné články na vyššej úrovni, vydáme ich naraz na spôsob kalendára. V priebehu roku predpokladáme vydanie dvojstránkových informačných listov pre členov a organizácie.

Ďakujeme za porozumenie.

Redakcia

Toto číslo vyšlo v redakcii a nákladom Miestneho odboru Matice slovenskej v redakcii Emila Šípku

NÁŠ DOMOV

Časopis Obecného úradu v Liptovskej Osade. 3.-4. číslo 23 ročníka (2006), v poradí č. 82-83. Vyšlo k 31.12.2006